

LA PRESSA DE VIURE

Què és l'espai? Sabeu què hi ha allà dalt? Quan en una nit estrellada ens mirem el cel veiem la gran immensitat del firmament. Però... què és el firmament? Cada estel és un món com el nostre, que roda i roda sense aturar-se a pensar per què roda ni per qui roda. El nostre món tampoc. I rodarà fins que se n'atipi. Cada dia, el món deixa de rodar per molts homes. Homes que se'n van i ens deixen rodant. Ells sabran per fi, on és la Veritat. Encara que molts preferirien no saber-ho i quedar-se. Però tots tenim una corda que roda amb el món, i quan se'ns acaba... «al cel sigui» diu la gent. Aquesta corda no és com el paraigües que es demana l'amic quan s'ha de menester. Ai, si poguéssim demanar cordes com demanem paraigües! Però no, desenganyem-nos. Aquestes cordes són personals i intransferibles. Ara que, ben mirat, quan el Dr. Barnard transplanta el cor d'un individu a un altre, aquest altre bé podem dir que viu amb la corda del primer, no? Bé, és igual, deixem al Dr. Barnard amb la seva Bàrbara i els seus bisturins i pensem una miqueta amb els de fora, amb els que segueixen «rodant» i no els hi cal cap més corda que la seva. El que els hi cal —això sí— són moltes pastilles pels nervis i tranquil·litzants per tal de no arreplegar un infart. I és que avui senyors, sembla que la gent tingui pressa en donar més voltes que el món. No s'han adonat que la vida no es tracta d'una carrera per veure qui arriba primer. Precisament, qui més aviat arriba, més aviat deixa de rodar... Acostumem-nos a prendre'ns les coses amb calma i tot anirà sobre rodes. Si en una contrarietat, comptes de posar el crit al cel, comptem fins a deu amb veu baixa poc-a-pocuet, ens adonarem del disbarat que anàvem a fer. Per què gastar energies inútilment, quan sabem que aquestes energies ens faran falta el dia de demà per aguantar-nos drets? És com aquell que llença totxos per a omplir un terraplè, i en acabat li fan falta per a fer-se la casa.

Mirem, mirem de tant en tant el cel estrellat en una nit de lluna plena, i deixem que la nostra imaginació floti per l'aire buscant una estrella que ens digui quelcom. No us penseu que sóc un somniatruïtes perquè us dic això. Les estrelles parlen, a mi m'han parlat —no em feu dir com— però jo les he entès. I m'han ajudat molt en moments difícils. Són les meves millors amigues. Si algun dia us sentiu afligits per alguna cosa, ajeieu-vos al bosc, de cara al cel, i simplement, penseu. O millor, no penseu en res, tan sols mireu el firmament estrellat, que us suggerirà grans coses i us farà sentir més amos de vosaltres mateixos. De debò.

Joaquim Brustenga-Etxauri

SOBRE LES GITANES

El fet que el tradicional «Ball de Gitanes» s'hagi celebrat durant quatre anys consecutius, creiem que és digno d'un comentari.

Les colles locals —la dels grans i la dels petits— estan formades aquest any de deu parelles la dels grans, i de dotze parelles la dels petits. En la colla dels grans gairebé tots ja hi érem l'any passat, excepte tres nois i una noia; i en quant a les peces que ballarem, tampoc varia amb la llista de l'any passat: entrada, parts de tres, jota, xotis, catxutxa i masurca. En els petits també hi ha hagut algun canvi en quant a balladors, però el repertori de balls serà si fa no fa el mateix.

Respecte als pobles que tenen «gitanes», aquest any s'hi ha afegit Masrampinyo, amb una colla de petits; en canvi Cerdanyola i Santa Eulàlia continuen com l'any passat amb dues colles: una de grans i l'altre de xics, i L'Ametlla ha suprimit la de petits per fer, amb uns quants de cada colla, la dels grans.

Nosaltres esperem ballar el dia 6 de febrer a Cerdanyola i el dia 13 aquí a Santa Eulàlia, concretament al Camp d'Esports, si és que el temps ens ajuda. Ens acompanyarà la ja coneguda COBLA DE SABADELL. El dia 19 de febrer ens traslladarem a L'Ametlla del Vallès, i el diumenge següent, o sigui el dia 27, a Masrampinyo.

Des de fa més de dos mesos, les colles de Santa Eulàlia estem assajant el màxim possible per tal que surtin una mica més lluides que l'any passat. Malgrat les dificultats que hi han per poguer fer modificacions en la forma de ballar les diferents peces que hi ha en el «Ball de Gitanes», per trobar noves maneres, perquè no siguin sempre iguals, veiem que la cosa rutila, i que promet d'agradar al públic.

Acabada aquesta ballada, que aquest any s'escau precisament el dia de Carnestoltes, hi haurà al Casal, com a despedida, ball pel prestigiós conjunt «Innovación».

Des d'aquí expressem el nostre agraïment a totes les persones que, d'una forma o altra, han fet possible que les nostres «colles», un any més, ballin les típiques «Gitanes», així com també a la Revista «Ronsana» per la possibilitat que ens dóna de dirigir-nos a tot el poble.

Esperem que la gent sabrà valorar l'esforç que tot això representa i acudirà en massa a presenciar la ballada. Farem els possibles perquè no en surtin defraudats.

LA COLLA

L'agonia d'una generació

Darrera els vidres de l'autobús he descobert un món per a mi nou. Un món silenciós, vestit de negre, dins de la societat i separat d'ella.

L'autobús baixava per un carrer ample, amb bancs a les voreres. El matí era assolellat i els bancs estaven ocupats... per vells, que observaven, xerraven entre ells i de tant en tant es clapaven amb el cap baix i les mans sobre el bastó.

El contrast amb la ciutat que despertava sorollosament era força violent. El claxon del Dodge, la caixa de croissants del noi de la pastisseria, el fum de la fàbrica, el casc groc del «peó de la construcció», els cartells propagandístics («Tus piernas...! para comérselas con Glory Golosa»), tenien molt poc o res a veure amb ells. Amb els vells que restaven lluny del soroll i del neguit, malgrat fessin d'observadors. On eren, doncs? Potser eren allà on els seus records els portaven. Dic «potser» perquè no ho sé. No m'he aturat a parlar amb ells, a saber què pensen. Portava, com sempre, pressa.

Però, de no haver-la portat... ho hauria fet?

No, segurament tampoc. No els hauria vist, no m'hauria fixat en ells.

En part és culpa meua —l'egoisme ferotge de cadascú— i en part és culpa d'aquesta societat que idolatra el jovent, menysprea als vells i ha aconseguit posar-me les ulleres fosques que em priven de veure allò que a ella —a la societat— no li interessa.

I amb les meves ulleres fosques, he passat de llarg davant d'una generació que agonitza.

I, una vegada més, he estat còmplice d'un crim.

GINESTA

PANADERIA

BOLLERIA

SAN ANTONIO

de JAIME PEIG

Teléfono 55 El Rieral

Sta. Eulalia de Ronsana